

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

De SS. Ferreolo presbytero & Ferrucione Diacono martyribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

Is fuit poetica inditus relatus ab Adriano VI. tempore Lutheri ad confundendum forte eius impudogma.

Nè dubita ventura suo stata tempore fato,
Quæ Deus occulta nunc ratione tegit.
Interea nostros sine quæso quiescere manes:
Et quem thure nequis, fac pietate colas.
His dictis, Benno subitis euanuit alis:
His dictis, somno sum resolutus ego.

BARTHOLOMAEI STENI BRIGENSIS PHILOSOPHI
& Oratoris carmen Lyricum ad diuum Bennonem.

Qum multorum opera, Benno pater, tibi
Desudare frequens ingenium patet,
Et laudare sacras quisque canoriùs.
Virtutes cupiat tuas.
Quum sint verba quibus liberius fluant,
Et sublimia qui carmina concinant,
Quorum te celebrant ora, lyra, fides,
Cuique ut copia suppetit.
Sed non alter erat, cuius ab intimo
Emanat tua laus pectore gratior:
A cuius modulo suauior increpat
Vox, aut aure sonet tua.
Quàm deuota tui mens Hieronymi,
Vitæ facta tuæ qui canit inclyta,
Qua mores memorat sancta que stemmata,
Et miracula plenius.
Ergò sic meritum diue pater iuua,
Scis illi quid opus: quo neque dignior
Te præco vllus erat, cui tua debeat
Plus pro munere sanctitas.

ITEM HIERONYMI EMSERI CARMEN AD DL
uum Bennonem, quod habebatur in fronte huius historie ante
te Epistolam dedicatorem.

D ue pater Benno pro vita suscipe vitam,
Hochostimento nil tibi maius erit.
Tu mihi mortalem precibus producere vitam
Visus, vbi media destituebar ope.
Immortale tibi nomen vitamque repono,
Nam viues scriptis notior indè meis,

MARTYRIVM SS. FERREOLI PRE-
SBYTERI ET FERRUCIONIS DIACONI AC SOCIO.

rum eorum, ut habetur in antiquissimo MS. codice, cui adstipulantur antiquissima martyrologia.

Iunij 6

Irenæus
Lugdunè
episcopus

Christus
lapis sangu-
lans.

ODEM tempore quo summus sacerdos & martyr eccle-
siæ Lugdunensis sanctus Irenæus Episcopus Christi, lu-
men æternum, & splendor iustitiæ publicè suam prædi-
cationem in Gallijs dederat, & assidue verbum Domini
nostri Iesu Christi gentibus declarat: sanctum Ferreolum
presbyterum & Ferrucionem diaconum ad Vesuntinam
ciuitatem verè ut fundamentum fortissimum ad funda-
dam supra petram Christi Ecclesiam misit, & sicut angula-
ris lapis sponsi cælestis, & ut margaritæ resplendentes ful-
gebant, per quos nomen æternum & splendor gloriæ gentibus quæ in tenebris iace-
bant

SURIUS

g. ber
h. ber

EVIII

5

bant coruscaret, vt eorum prædicatione ad baptismatis gratiam conuolarent, in quibus erat mira virtus Christi. In verbo enim & sapientia strenui, vultum angelicum & Domini seruitutibus aptum manifestè populis demonstrabant. Agebatur Catholica fides, lætabantur de confuso & victo diabolo quotidie Christi. ani: qui derelinqentes idola, sequebantur Christi vestigia. Similiter sanctus Irenæus Felicem Presbyterum, Fortunatum & Achilleum diaconos, ex suo latere ante gloriosum martyrium suum Valentiam dirigit in urbem. Quibus ingressis, talem Dominus athletis suis contulit gratiam, vt illa paganorum multitudo, quæ in tenebris iacebat, eos plenissimo affectu diligeret. Erat itaque in eis mirabilis Christi gratia: quia vultu placidi, profusi in verbo, vt Dominum corporali consortio sequerentur homines docebant in terris. Sursum quoque corda suspensa angelico habitu sociati terris, splendebant in cælis. Dum ergo essent Spiritu sancto repleti, spiritus in mundos verbo purgabant, ægros, oppressos sanitati reddebant: nec narrare lingua sufficit, quantas virtutes, quantaque signa & prodigia per eos Dominus noster Iesus Christus gentibus demonstrauerit. Tunchi tres beatissimi martyres & confessores Christi extra ciuitatem Valentiam ad Orientem versum sibi tuguriunculum de lignis contextum, locum oratorij dedicauerunt, vbi die noctuque indefinenter Domino Iesu Christo gratias agentes, non cessabant sacrificijs diuinis calum pulsare, eorumque prædicationibus multitudo gentium ad baptismatis gratiam conuolabat. Dum hæc aguntur, quodam tempore cum se sanctus Felix sopori dedisset, expergefactus fratribus narrauit, dicens: Fratres charissimi, vidi locum terribilem splendore munitum, diuersis floribus adornatum, florum & aromatum suauitate miri odoris collocatum, tabernaculum auro gemmisque insignibus constructum: vbi quinque agni sine macula mundi candore splendidi, in eorum arrijs lilia depaſcebant. Dum hanc mirabilem virtutem intuitus essem, audiui vocem terribilem mihi dicentem, Euge euge seruiboni & fideles, quia super pauca fuisistis fideles, supra multa vos constituam, intrate in gaudium Domini vestri.

Sanctus Irenæus suos discipulos ad prædicandum gentibus misit.

Viso Felice presbyteri.

Matth. 26

Dum hanc præclaram narrationem Felicis inuicem sermocinarentur, repleti Spiritu sancto Fortunatus & Achilleus dixerunt: Gloria tibi Domine Iesu Christe lumen æternum, splendor gratiæ angelorum, totius cæli & terræ Dominus, quod nos per seruum tuum Felicem beatificare dignatus es, & nobis indignis manifestare vis vt promissionem tuam possimus dignoscere. Nos ergo esse iubeas tui muneris gratia dignos, quos tui verbi annunciatore præcipuos esse fecisti. Nihil enim in nobis aliquid posse dignoscitur, nisi Domine tua benedictione & virtute muniti, contra hostis insidias & inimici iacula possimus resistere. Ea completa oratione, ecce quidam è fratribus Ferreolo & Ferrucioni beatissimis viris huiusmodi protulit scripta legenda. Viris piissimis & in Christo fratribus Felici, Fortunato, Achilleo, Ferreolo & Ferrucio in Domino salutem. Qui moderatur secula & disponit totius mundi climata, ipse seruis suis ad inuitationem bonæ confessionis arcana sui pectoris non negauit. Cum vigilata nocte me sopori dedissem, vidi reuolutam cæli paginam, & quinque coronas nimio splendore auro gemmisque insignibus adornatas, sydereo fulgere nitore, & singulæ angelorum manibus deportabantur, & signum crucis in medio portabatur. Quod cum admirarer, audiui vocem terribilem mihi dicentem: Venite Irenæi discipuli, percipite promissum vobis patris regnum, vt quia fecistis voluntatem Domini in terris, pariter percipiatis promissum patris in cælo. Viri sanctissimi fratres, quoniam nos Dominus ad martyrij coronam inuitat, confortemur & oremus, vigilemus spiritu feruentes, vt nõ diabolus veniens furetur thesaurum nostrum. Ad hæc Felix, Ferreolo & Ferrucioni quæ viderat adscripta narrauit. Sicque factum est, vt diebus ac noctibus psalmis & hymnis indefinenter Dominum Iesum Christum æternum laudarent. Nunc ergo ad eorum venerandam passionem veniamus.

Fortunatus & Achilleus.

Ferreolus; & Ferrucio discipuli S. Irenæi episcopi.

Passi sunt hi martyres sub Aureliano Imperatore in ciuitate Vesuncensium & an.

Eodem tempore quidam vir Claudius nomine ex ciuitate Vesuncensium ad Cornelium ducentem exercitus Aureliani Imperatoris Valentiam veniens, cum audisset quod in sanctos Dei, id est, Felicem presbyterum, Fortunatum & Achilleum rabiem suam taliter exercuerat, de Ferreolo & Ferrucione narrare cœpit, dicens: Sunt huiusmodi duæ personæ in ciuitate vestra, per quos iam medius populus nostre religionis cultus auersus est, & colunt Deum qui ab hominibus crucifixus est, etiam

& ancillam vestram coniugem meam, huiusmodi seducentes Christianam fecerunt, virginibusque suadent ne nubant. Deorum nostrorum despectio tam graue subleuata est, ut nullus eos deos esse iam dicat, nec sacrificium quod est placabile dijs nostris propter eos nullus offerre presumat. Nec solum eos placari prohibent, sed & malleis eos confringere presumunt. Quo audito, Cornelius ait: O inuidissimi dii, ut quid virtutes vestre ad nihilum rediguntur, ut iam nullus locus sit, vbi despectio vestra per huius Christianitatis titulum non subleuetur? Quid frater Claudius agemus? Si patrum nostrorum dijs non succurrimus, penè omnis terra se ad Christum tradere habet. Ut quid tam terribile est signum Christi crucifixi, ut ante eum dii nostri pauescant & nobis metum inferant? Sed nec lex Christianorum aliquid commiseri potest legibus deorum nostrorum. Sed accipe literas, & accede ad locum, & huius legis doctores diuersis poenis interfice, ut ceteri metum habeant. Claudius respondens ait: Quæ dictis iubes, factis probabo. Et acceptis literis equitissimi Cornelij, Vesuntensem urbem ingreditur, ac sanctum Ferreolum presbyterum & Ferrutionem diaconum corripi præcepit, qui in crypta paruula se fouebant, sed Christum publice populis prædicabant. Quibus comprehensus, ait: Sacratissimo, rum principum præcepta sanxerunt, ut aut sacrificeris dijs, aut diuersis vos interficiam poenis, ut ceteri metum habeant. Quod si sacrificare dijs nostris volueritis, ex ærario publico remuneratos vos largissimè incolens abire dimittam. Tunc Ferreolus & Ferrutio adspicientes in cælum, vexillo crucis in fronte affixo, dixerunt: Eijce nos, parati sumus, ideoque quod tibi diabolus pater tuus dictauerit fac, nos enim in nomine Domini nostri Iesu Christi semper speramus. Et licet nos diutinis poenis & cruciatibus affligeris, ipsum Christum redemptorem & reparatorem vitæ æternæ confitentes, & in illo credentes, cum ipso semper erimus. Nam pecunia tua tecum sit in perditionem, nobis sufficit vnum Deum colere. Tunc Claudius eos ad trochleas extendi & flagellis cædi iussit. Qui cum flagellarentur, nihil doloris sentiebant, sed qui semper protegit suos Deus hoc illis præstitit, ut angelico habitu & virtute terribili in vultibus resplenderent, dum carnali poena pati viderentur. Quod videntes populi mirabantur. Deinde reclusis eis in carcere, in crastino eos sibi præsentari iussit, & ait: Sacrificatis dijs, an non? Ferreolus & Ferrutio dixerunt: Non sacrificamus, sed nec à bona Christi confessione recedere optamus. Tunc carnifex ira & furore magno repletus, linguas eis amputari iussit. Illi ergo magis accipiebant organum spirituale ad confortandos fratres, & ad prædicandum verbum veritatis & vitæ. Dicebant enim: Beati pacifici, quoniam filij Dei vocabantur. Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt. Beati qui persecutionem patiuntur propter iusticiam, quoniam ipsorum est regnum cælorum. Et ad Claudium conuersi dicebant: Sic dii tui possunt facere sine linguis homines loqui, cum ipsi nec loqui possint nec audire? Sed respice in nos & conuertere, & baptisimi ablutione perfundere, & ex toto corde crede Christo, quia indulgentiam peccatorum tuorum mereberis. Tunc Claudius ira & magno furore repletus, acutissimas subulas, triginta vni, & triginta alteri, tam in manibus quam in pedibus, siue in pectore, vel inter omnia internodia malleis ferreis in eos transfigi iussit, & in omnibus sicut ros de cælo descendens, magis eis refrigerium, quam dolorem præstabat, sed cum de dolore nihil sentirent, tunc Claudius eos gladio percussit. Quibus percussis, tantus odor suauitatis & miri timoris locum illum exterrit, ut existimaret populus se diuinitatis ira obumbrari. Tunc Christiani nocte sublata corpora eorum in eadem crypta sepelierunt, vbi semper orationibus, psalmis & hymnis quotidie Domino gratias agebant.

SS. Ferreolus & Ferrutio cōprehēduntur.

Vide martyrum cōstantiam.

Amputatis linguis loquuntur. Mat. 5.

Plectitur capitali supplicio.

SURIUS

g. ver.
h. ver.

EVIII

5

MARTY.